

Arrest

nr. 277 525 van 16 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.P. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ahwaz (Iran). U woonde in Iran samen met uw echtgenote A.A. (...) (O.V. X) en uw minderjarige zoon A.R.Z. (...) (O.V. X). U werkte in Iran 's nachts in een steenbakkerij en kluste overdag bij in de bouwsector.

Ongeveer tien jaar geleden lazen uzelf en uw echtgenote een boek van de schrijfster Florence Scovel Shinn dat veel indruk op u maakte. In dit boek werd gesproken over vergeving en liefde. Er werd ook verwezen naar het christendom en de Bijbel. U raakte door dit boek geïnteresseerd in het christendom en slaagde er via een vriendin in om een Bijbel te kopen, waar u samen met uw echtgenote in las. U begreep echter niet veel van wat er geschreven stond en gaf de Bijbel terug weg. U had in Iran een collega en buurman die Ha. heette. Ha. was een opvliegende, gestresseerde en agressieve man. In het jaar 1396 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 2017-2018 in de westerse kalender) merkte u een verandering op in Ha.s gedrag. Hij kalmeerde en vergaf andere mensen heel gemakkelijk. In aban 1396 (oktober-november 2017) vroeg u aan Ha. hoe dit kwam. Ha. antwoordde dat hij was veranderd doordat hij in de Bijbel las. U herinnerde zich wat u had gelezen over liefde en vergeving en u praatte elke dag met Ha. over zijn bekering tot het christendom. In azar 1396 (november-december 2017) besloot u om zelf ook christen te worden. Gedurende twee tot drie maanden bezocht u wekelijks een huiskerk samen met Ha. en vijf andere christenen. Ongeveer halverwege farvardin 1397 (begin april 2018) belde Ha. u op om u te waarschuwen dat de huiskerk ontdekt was. U dook samen met uw echtgenote en uw zoon onder bij uw vriend Hamid die in Isfahan woonde. Toen u ondergedoken zat vertelde uw schoonmoeder u telefonisch dat twee mannen in burger thuis naar u waren komen zoeken. U vermoedt dat het agenten waren. Op 24 farvardin 1397 (13 april 2018) verliet u Iran samen met uw echtgenote en uw zoon. Uw vriend Hamid had iets geregeld via een kennis van hem, waardoor jullie zonder problemen de luchthaven konden verlaten met jullie eigen paspoorten. Jullie verbleven gedurende twintig of eenentwintig dagen in Turkije en vlogen vervolgens vanuit Turkije naar Servië. Daar verbleven jullie tien maanden in een vluchtelingenkamp. Uw echtgenote liep in Servië een ernstige huidziekte op. U raadde haar aan om te bidden tot Jezus Christus, waarna de ziekte plots verdween. Door dit mirakel raakte uw echtgenote ook overtuigd van het christendom en besloot ze om zich net als u te bekeren. Na een verblijf van vier maanden in Bosnië-Herzegovina en een week in Kroatië, kwamen jullie uiteindelijk in augustus 2019 aan in België. Op 30 augustus 2019 vroegen jullie hier internationale bescherming aan. Een week na aankomst in België bezochten u en uw echtgenote voor het eerst de Open Kerk in Lommel. Op 27 oktober 2019 lieten jullie zich in diezelfde kerk dopen. Jullie bezoeken sinds jullie aankomst in België wekelijks de misviering in Lommel en u verricht ook vrijwilligerswerk voor de Open Kerk. Zowel uzelf als uw echtgenote hebben ook een Facebookpagina waarop jullie geregeld christelijke boodschappen publiceren.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de Iraanse autoriteiten u en uw echtgenote wegens jullie bekering naar het christendom zullen beschouwen als afvalligen en dat zij jullie om die reden zullen doden. U vreest hetzelfde voor uw zoon, die binnenkort ook gedoopt zal worden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), inclusief vertaling naar het Nederlands; een kopie van de voorkant van uw karte melli (nationale kaart); een kopie van de eerste pagina van uw paspoort (d.d. 1 maart 2017, geldigheidsduur 5 jaar); een kopie van de voorkant van uw legerdienstkaart; een kopie van de shenasnameh van uw echtgenote A. (...), inclusief vertaling in het Nederlands; een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote (d.d. 1 maart 2017, geldigheidsduur 5 jaar); een kopie van uw huwelijksakte, inclusief vertaling in het Nederlands; een kopie van de shenasnameh van uw zoon A.R. (...); een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw zoon (d.d. 2 juli 2015, geldigheidsduur 5 jaar); zestien foto's van uw zoon A.R. (...) tijdens karatekampioenschappen in Iran, inclusief foto's van door hem behaalde certificaten; tweeëntwintig foto's van u en uw gezin onderweg in Turkije, Servië, Bosnië-Herzegovina en Kroatië; drie foto's van uw zoon A.R. (...) op karatetornooien in België; een steunbrief van de karateclub Kerkhoven waar uw zoon lid van is (niet gedateerd); twee foto's van uw zoon en echtgenote met leiders van de Open Kerk in Lommel; twee attesten van Open Kerk Lommel voor u en uw echtgenote in verband met jullie wekelijks kerkbezoek sinds september 2019 en jullie doopsel op 27 oktober 2019, ondertekend door S. Schellens in opdracht van priester Tim Laurey; een brief van de Open Kerk Lommel in verband met het kerkbezoek en vrijwilligerswerk van u en uw gezin (d.d. 3 maart 2020, ondertekend door Sjaan Schellens, zorgteamleider Open kerk); een brief van Open Kerk Lommel waarin priester Tim Laurey toestemming geeft om u tijdens de quarantaineperiode omwille van Covid-19 te kunnen verplaatsen en dit in uw hoedanigheid van vrijwillig medewerker van Open Kerk die de buitenterreinen onderhoudt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt niet naar Iran te kunnen terugkeren omwille van uw bekering tot het christendom. U bent er echter niet in geslaagd om het Commissariaat-generaal te overtuigen van het feit dat het hier om een oprechte bekering gaat.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over het precieze moment waarop u besloot om tot het christendom te bekeren. Zo verklaarde u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zich bekeerde tot het christendom op 22 dey 1396 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 12 januari 2018). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen stelde u herhaaldelijk dat u zichzelf als christen beschouwt sinds azar 1396 (november-december 2017, Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 16 december 2021, p. 4 en p. 19). Gevraagd naar de reden voor deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u op de DVZ gewoon een datum had genoemd omdat u net als uw echtgenote een concrete dag wou hebben waarop u uw hart aan Jezus Christus toevertrouwd had (NPO, p. 19). Gevraagd naar de reden waarom u specifiek 22 dey 1396 uitkoos, stelde u dat zich niet meer kon herinneren wat er op 22 dey 1396 precies gebeurde (NPO, p. 20). U kwam in dit verband niet verder dan te opperen dat het misschien een belangrijke of leuke dag geweest was voor u en uw gezin (NPO, p. 20). Deze uitleg is weinig ernstig. Dat u uw bekering eerst vastpint aan een specifieke datum en dat u zich vervolgens niet meer kan herinneren wat er op die dag precies gebeurde, getuigt allerminst van een oprechte bekering en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft het moment waarop u voor het eerst met het christendom in contact kwam. Uzelf verklaarde dat u ongeveer tien jaar geleden voor het eerst over het christendom hoorde en dit nadat u een boek had gelezen van de schrijfster Florence Scovel Shinn (NPO, p. 13). Uw echtgenote daarentegen stelde dat u pas ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran over het christendom had gelezen in een boek van Florence Scovel Shinn (NPO A.A. (...) (NPO AA), d.d. 16 december 2021, p. 9). Geconfronteerd met dit opmerkelijk verschil tussen jullie verklaringen, ontkende u in eerste instantie dat uw echtgenote zoiets gezegd zou hebben (NPO, p. 20). Toen u erop werd gewezen dat uw echtgenote dit wel degelijk zo had gesteld, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal opperde u dat uw echtgenote het boek misschien niet gelezen had toen u haar tien jaar geleden had gevraagd om het te lezen. U stelde dat uw echtgenote het boek misschien pas gelezen had toen jullie er twee jaar voor jullie vertrek over praatten (NPO, p. 20). Nog daargelaten dat deze alternatieve verklaring nog steeds niet strookt met wat uw echtgenote hierover verklaarde (cf. supra), volstaat het loutere wijzigen van één versie van de feiten ook niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer daar u in eerste instantie had verklaard dat u en uw echtgenote dit boek ongeveer tien jaar geleden allebei hadden gelezen (NPO, p. 10). De vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop u voor het eerst via Florence Scovel Shinn in contact kwam met het christendom, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde bekeringstraject.

Bovendien legden u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u na die eerste aanraking op zoek ging naar bijkomende informatie over het christendom. Uzelf stelde in dit verband dat u op aanraden van een vriendin van uw echtgenote een Bijbel kocht (NPO, p. 12). U voegde hieraan toe dat ook uw echtgenote in die Bijbel las toen u het boek mee naar huis bracht (NPO, p. 12). Uw echtgenote daarentegen stelde dat er behalve het boek van Florence Scovel Shinn geen sprake was van andere boeken die u mee naar huis gebracht zou hebben (NPO AA, p. 9). Uw echtgenote stelde bovendien nooit in een Bijbel te hebben gelezen toen zij nog in Iran was (NPO AA, p. 9). Uw tegenwerping dat het al lang geleden was en dat uw echtgenote het misschien al was vergeten, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 20). Indien u werkelijk een Bijbel zou hebben meegebracht naar huis en indien u en uw echtgenote hier werkelijk allebei in zouden hebben gelezen, kan immers verwacht worden dat uw echtgenote zich dit nog zou kunnen herinneren. Uw tegenwerping dat u destijds niets van het boek begreep en dat iemand u misschien had wijsgemaakt dat het een Bijbel was, brengt hier geen verandering in (NPO, p. 20). Dat het boek in kwestie misschien niet echt een Bijbel was, neemt immers niet weg dat u destijds volgens uw verklaringen zelf dacht dat het om een Bijbel ging. Gezien u door het bezit van een Bijbel mogelijks als bekeerling gepercipieerd zou kunnen worden in de ogen van de Iraanse autoriteiten, kan dan ook verwacht worden dat uw echtgenote zich zo'n gebeurtenis nog zou kunnen herinneren. Uw stelling dat uw echtgenote zich zeker nog zou herinneren dat u ooit een dik boek meebracht nadat een van haar vriendinnen het adres van de boekenwinkel aan u had gegeven, is equivalent met uw eerdere insinuatie dat zij zich het misschien niet meer herinnert en volstaat dus evenmin om een ander licht te werpen op bovenstaande tegenstrijdigheid (NPO, p. 20). De vaststelling dat uw echtgenote zich niets

herinnert over de Bijbel die u mee naar huis bracht, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u na het lezen van de boeken van Florence Scovel Shinn op zoek ging naar bijkomende informatie over het christendom. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde bekeringstraject verder op de helling geplaatst.

In dit verband kan ook nog opgemerkt worden dat u weinig coherente verklaringen aflegde over de Armeense vrienden bij wie u naar eigen zeggen op zoek ging naar bijkomende informatie over het christendom. U stelde in dit verband in eerste instantie dat u in Iran Armeense vrienden had aan wie u vragen stelde over het christendom. Ze zeiden tegen u dat u een beetje moest opletten met uw vragen en minder bij hen op bezoek moest gaan (NPO, p. 12). Toen u vervolgens gevraagd werd naar de naam van deze Armeense vrienden, veranderde u plots uw discours. U stelde nu dat deze Armeniërs niet echt uw vrienden waren en u beweerde dat u enkel naar hen toe ging om alcohol te kopen, waardoor u zich hun namen niet herinnert (NPO, p. 12). Dit is weinig coherent. Er kan immers maar moeilijk worden aangenomen dat u deze Armeniërs enerzijds genoeg kende en vertrouwde om hen vragen te stellen over hun verboden religie, terwijl u zich anderzijds niet kon herinneren hoe ze heetten. Uw weinig coherente verklaringen op dit punt halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat u in Iran op zoek ging naar informatie over het christendom verder onderuit.

Dat aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de snelheid waarmee u besloot om zich te bekeren. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Dit geldt des te meer voor iemand die zoals uzelf afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft. Gezien het hierboven vastgestelde ongeloofwaardig karakter van uw eerdere pogingen om meer informatie over het christendom te vergaren (cf. supra), is het dan ook weinig geloofwaardig dat u in aban 1396 (oktober-november 2017) voor het eerst met Ha. praatte over het christendom en reeds een maand later in azar 1396 (november-december 2017) overtuigd was van uw nieuwe religie (NPO p. 14 en p. 19).

De snelheid van uw bekering tot het christendom is des te opmerkelijk in het licht van de vaststelling dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de redenen waarom u dankzij Ha. besloot om te bekeren tot het christendom. U stelde in dit verband dat Ha.s gewijzigde gedrag een belangrijke rol speelde in uw bekering. Zo was Ha. vroeger agressief, zenuwachtig en gestresseerd, terwijl hij na zijn bekering tot het christendom veel kalmer was (NPO, p. 13). Ha. was na zijn bekering ook vergevingsgezind terwijl hij vroeger niemand kon vergeven (NPO, p. 15). Toen u vervolgens gevraagd werd om een concreet voorbeeld te geven van deze vergevingsgezindheid, moest u het antwoord echter schuldig blijven (NPO, p. 15). U sprak over Ha.s gewijzigde rijstijl, het feit dat hij anderen niet langer uitschold en het feit dat hij vroeger opdrachtgevers bij de kraag greep en daarna niet meer. Ook vertelde u dat Ha. een keer had voorgesteld om een installatie die niet langer werkte op eigen kosten te herstellen (NPO, p. 15). Het gaat echter om zeer vage en weinig concrete voorbeelden, waaruit op geen enkel moment blijkt waarom zij bij u voor een transformatie in uw denken zorgden. Dat u er niet in slaagt om spontaan de concrete gebeurtenissen te benoemen die een rol speelden in uw bekeringsproces, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u louter op basis van de hierboven opgesomde wijzigingen in Ha.s gedrag overtuigd raakte van het christendom, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Uw vage en weinig overtuigende verklaringen over Ha.s rol in uw bekeringsproces plaatsen de geloofwaardigheid ervan verder op de helling.

De geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom wordt verder ook onderuit gehaald door de vaststelling dat u niets bleek te kunnen vertellen over het bekeringsproces dat Ha. zelf doormaakte. Dat Ha. u nooit heeft verteld hoe hij zelf in contact kwam met het christendom, is op zijn minst bevreemdend te noemen (NPO, p. 15). Gezien de vriendschapsband die u volgens uw verklaringen met Ha. had – u kende hem al sinds hij in 1379 (2000-2001) uw buurman werd en hij was al acht of negen jaar een goede vriend en collega van u (NPO, p. 12) – kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van Ha.s bekeringsproces. Dit geldt des te meer gezien u dagelijks met Ha. over het christendom praatte en gezien u in de daaropvolgende maanden ook samen met Ha. wekelijks een huiskerkbijeenkomst bijwoonde (NPO, p. 14 en p. 16). Uw verklaring dat u Ha. nooit naar zijn eigen bekering hebt gevraagd omdat jullie niet over alles met elkaar praatten, is weinig coherent met uw eerdere stelling dat jullie dagelijks met elkaar praatten over het christendom en volstaat dan ook niet om de hierboven gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Dat u enerzijds zou zijn overtuigd om te bekeren tot het christendom doordat u veranderingen opmerkte in Ha.s gedrag, maar dat u daarbij anderzijds nooit zelf bij Ha. zou hebben geïnformeerd naar zijn eigen 'bekeringstraject', is niet geloofwaardig.

Dat aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u geen enkele informatie blijkt te hebben over het lot van Ha. of de andere medegelovigen die samen met u de huiskerk bezochten in Iran. U verklaarde in dit verband dat u geen telefoonnummer van Ha. meer hebt omdat uw mobiele telefoon onderweg kapot ging (NPO, p. 16). Gevraagd of u

geprobeerd had om Ha. op een andere manier te contacteren, stelde u dat u aan uw vriend Re. had gevraagd om bij hem te gaan aankloppen (NPO, p. 16). U vroeg dit aan Re. drie of vier maanden na uw aankomst in België, in het eerste jaar nadat u in België was aangekomen (NPO, p. 18). Deze uitleg strookt echter niet met wat u op 29 september 2020, meer dan een jaar nadat u in België was aangekomen, verklaarde op de DVZ. Toen stelde u immers dat u niet wist hoe het ging met de andere deelnemers aan de huiskerk omdat u sinds uw vertrek geen contact meer had opgenomen met mensen in Iran (DVZ, verklaring CGVS, vraag 3.5). Uw tegenwerping dat u tijdens het gesprek op DVZ gevraagd werd of u specifiek met Ha. contact had terwijl u op het CGVS gevraagd werd of u in het algemeen met iemand in Iran gesproken had, strookt niet met uw verklaringen zoals die op de DVZ genoteerd werden en volstaat dan ook niet om bovenstaande tegenstrijdigheid in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 22). Dit geldt des te meer aangezien uw verklaringen op de DVZ achteraf aan u werden voorgelezen en door u werden ondertekend voor akkoord (cf. administratief dossier). De vaststelling dat u niets kan vertellen over het lot van uw huiskerkgenoten en dat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt om uw onwetendheid op dit punt te verdoezelen, vormt een bijkomend element om geen geloof te hechten aan uw bekeringsrelaas. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn. Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan de bekering tot het christendom van uw echtgenote A.A. (...). Zowel uzelf als uw echtgenote stelden immers dat zij zich onder uw invloed tot het christendom bekeerde (NPO, p. 17 en NPO AA, p. 8). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw echtgenote ook weinig geloofwaardige verklaringen aflegde wat betreft haar eigen bekeringsproces. Zij stelde dat zij overtuigd raakte van het christendom nadat zij door te bidden tot Jezus Christus genas van een huidziekte (NPO, p. 8). Zijn beschikte echter noch over foto's, noch over medische documenten om het bestaan van die huidziekte te documenteren (NPO, p. 8). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenote medicatie voorgeschreven kreeg van de dokters en kan dus verwacht worden dat u het bestaan van deze huidziekte zou kunnen aantonen (NPO AA, p. 8). De tegenwerping van uw echtgenote dat jullie geen foto's van de huidziekte hebben omdat de foto's op een gsm stonden die jullie niet meer hebben, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 8). Jullie legden immers tientallen foto's van jullie reisweg doorheen de Balkan neer. Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw bekering tot het christendom ondervond met de Iraanse autoriteiten. Overigens legde u ook op dit vlak herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af. Zo legde u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keren dat de autoriteiten naar u op zoek kwamen in Iran en de periode waarin dit gebeurde. Op de DVZ stelde u in dit verband dat onbekende mensen twee of drie keer naar uw huis kwamen om te vragen waar u was en dit in de week voor uw vertrek uit Iran (Verklaring DVZ, d.d. 29 september 2020, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen stelde u dat de autoriteiten slechts twee keer naar u op zoek kwamen, een eerste keer toen u nog in Iran was en een tweede keer toen u zich al in Turkije bevond (NPO, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u zich niet te kunnen herinneren wat u op de DVZ had gezegd (NPO, p. 21). Uw wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling dat de autoriteiten in Iran naar u op zoek waren. Dat ernstig dient getwijfeld te worden aan uw stelling dat de Iraanse autoriteiten u zochten, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de concrete manier waarop jullie te weten kwamen dat de autoriteiten naar u op zoek waren. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar persoonlijk op het onderhoud op het CGVS beweerde uw echtgenote immers dat jullie dit te weten kwamen doordat uw moeder belde naar de telefoon van uw echtgenote en dit omdat u uw eigen telefoon had uitgeschakeld (NPO AA, p. 7 en DVZ, Verklaring CGVS A.A. (...), vraag 3.5). Uzelf legde op dit punt echter heel andere verklaringen af. U stelde immers uitdrukkelijk dat u zelf naar uw moeder belde met de telefoon van uw echtgenote en ontkennde dat uw moeder degene was die contact met u opnam (NPO, p. 20 en p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen, insinueerde u dat uw echtgenote de vraag misschien niet goed had begrepen en hield u vast aan uw eigen versie van de feiten (NPO, p. 21). Het loutere ontkennen van een versie van de feiten volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Het is in dit verband overigens ook veelzeggend dat u aan het einde van het persoonlijk onderhoud stelde dat het telefoongesprek tussen uzelf en uw moeder plaatsvond toen u ondergedoken zat in Iran, terwijl u aan het begin van het persoonlijk onderhoud had gezegd dat u pas te weten kwam dat de autoriteiten u waren komen zoeken toen u al in Turkije was (NPO, p. 5 en p. 21). Het is overigens ook hoogst bevreemdend dat uw echtgenote niet bleek te weten hoeveel personen er bij die huisbezoeken waren langsgesproken, terwijl uzelf met stellige zekerheid wist dat het om twee personen ging (NPO, p. 18 en NPO AA, p. 7). De weinig coherente en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenote aflegden over de

pogingen van de Iraanse autoriteiten om u te zoeken, halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren volledig onderuit.

Dat uw problemen met de Iraanse autoriteiten met de nodige korrel zout dienen te worden genomen, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u het risico nam om Iran met uw eigen paspoort te verlaten (NPO, p. 9). U verklaarde dit door u genomen risico door te stellen dat uw vriend Hamid beloofd had dat een kennis van hem u tegen betaling zou helpen om de luchthaven te verlaten (NPO, p. 19). Dit is weinig aannemelijk. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, is een illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt, immers vrijwel onmogelijk omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. Bovendien legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af om uw vertrek te verklaren. U stelde in dit verband dat u uit voorzorg eerst door de controle ging. Uw echtgenote en uw zoon stonden op enige afstand om af te wachten of er problemen zouden ontstaan (NPO, p. 19). Gevraagd of Hamid u specifieke instructies had gegeven om ervoor te zorgen dat u bij de controle in de luchthaven bij de juiste personen terecht zou komen, antwoordde u dat dit niet het geval was (NPO, p. 19). Dit is weinig geloofwaardig. De vaststelling dat u Iran verliet met uw eigen paspoort terwijl u vreesde gezocht en gedood te worden door de autoriteiten, zonder dat u op een geloofwaardige en concrete manier kan uitleggen hoe u hier precies in slaagde, haalt de geloofwaardigheid van uw stelling dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren verder onderuit.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat u niet weet of uw zaak ooit is voorgekomen voor de rechtbank in Iran en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO, p. 17). U verklaarde in dit verband dat uw vader niet meer met u praat omdat hij boos is op u en dat uw moeder in Iran niets voor u kan doen. U voegde hieraan toe dat u er nooit aan gedacht hebt om te vragen aan uw moeder om een advocaat voor u onder de arm te nemen (NPO, p. 17). Dat u niet meer moeite hebt gedaan om te achterhalen wat de Iraanse autoriteiten precies tegen u hebben, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten geen enkel geloof gehecht kan worden. Dit bevestigt alleen maar het ongeloofwaardig karakter van uw bekering tot het christendom.

Doordat u en uw echtgenote de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom niet aannemelijk hebben gemaakt, hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door uw omgeving.

Wat betreft jullie Facebookprofiel, waar u en uw echtgenote christelijke boodschappen op posten, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht in uw geval pas dateert van 2 maart 2020 en in het geval van uw echtgenote van 13 april 2021. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van jullie bekering tot het christendom, kan verwacht worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan uw huwelijk met A.A. (...) of aan de identiteit en nationaliteit van uw zoon A.R. (...). Aan de door u afgelegde reisweg wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld.

De door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u en uw echtgenote na jullie aankomst in België de misviering bezochten in de kerkgemeenschap Open Kerk in Lommel, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde foto's waarop uw zoon en echtgenote te zien zijn met de leiders van de Open Kerk en de door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u vrijwilligerswerk uitvoert voor Open Kerk. Het feit dat u en uw echtgenote in België gedoopt werden en dat u hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de

geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Dat uw zoon A.R. (...) in België en Iran de karatesport beoefende, is voor deze beslissing niet relevant. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

In het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote A.A. (...) (O.V. 8.901.320) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.A. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ahwaz (Iran). U woonde in Iran samen met uw echtgenoot P.Z. (...) (O.V. 8.901.320) en uw minderjarige zoon A.R.Z. (...) (O.V. 8.901.320). U was huisvrouw. Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran las uw echtgenoot een boek van de schrijfster Florence Scovel Shinn. In dit boek werd gesproken over Jezus Christus. Uw echtgenoot raakte door dit boek geïnteresseerd in het christendom. Uw echtgenoot had in Iran een collega en buurman die Ha. heette. Ha. was een temperamentvolle man die geen kritiek kon verdragen. Na zijn bekering tot het christendom was Ha. veel kalmer. Uw echtgenoot besloot in azar 1396 (november-december 2017) om samen met Ha. christelijke bijeenkomsten bij te wonen. Uzelf woonde deze bijeenkomsten niet bij en u bekeerde zich in deze periode ook niet tot het christendom. Uw moeder leed in die periode aan diabetes, wat het grootste deel van uw tijd opslopte. In farvardin 1397 (maart-april 2018) belde Ha. naar uw echtgenoot om hem te waarschuwen dat de huiskerk ontdekt was. U dook samen met uw echtgenoot en uw zoon onder bij Hamid, een vriend van uw echtgenoot die in Isfahan woonde. Toen u ondergedoken zat vertelde uw schoonmoeder dat twee mannen in burger thuis naar uw echtgenoot waren komen zoeken. Op 24 farvardin 1397 (13 april 2018) verliet u Iran samen met uw echtgenoot en uw zoon. Uw vriend Hamid had iets geregeld via een kennis van hem, waardoor jullie zonder problemen de luchthaven konden verlaten met jullie eigen paspoorten. Jullie verbleven gedurende twintig of eenentwintig dagen in Turkije en vlogen dan vanuit Turkije naar Servië. Daar verbleven jullie tien maanden in een vluchtelingenkamp. U liep in Servië een ernstige huidziekte op. Uw echtgenoot raadde u aan om te bidden tot Jezus Christus, waarna de ziekte plots verdween. Door dit mirakel raakte u ook overtuigd van het christendom en besloot u om zich net als uw echtgenoot te bekeren. Na een verblijf van vier maanden in Bosnië-Herzegovina en een week in Kroatië, kwamen jullie uiteindelijk in augustus 2019 aan in België. Op 30 augustus 2019 vroegen jullie hier internationale bescherming aan. Een week na aankomst in België bezochten u en uw echtgenoot voor het eerst de Open Kerk in Lommel. Op 27 oktober 2019 lieten jullie zich in diezelfde kerk dopen. Jullie bezoeken sinds jullie aankomst in België wekelijks de misviering in Lommel. Zowel uzelf als uw echtgenoot hebben ook een Facebookpagina waarop jullie geregeld christelijke boodschappen publiceren.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de Iraanse autoriteiten u en uw echtgenoot wegens jullie bekering naar het christendom zullen gevangennemen. U vreest ook dat uw zoon bij terugkeer naar Iran zal gearresteerd worden door de autoriteiten omdat hij samen met jullie het land heeft verlaten.

Na uw persoonlijk onderhoud liet uw advocaat op 4 januari 2022 per e-mail weten aan het Commissariaat-generaal dat u Iran in het jaar 1397 (2018-2019) verliet, omdat bij nalezing van de notities van het persoonlijk onderhoud was gebleken dat daarrond verwarring was ontstaan.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging

bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, Z., P. (...) (O.V. 8.901.320). In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt niet naar Iran te kunnen terugkeren omwille van uw bekering tot het christendom. U bent er echter niet in geslaagd om het Commissariaat-generaal te overtuigen van het feit dat het hier om een oprechte bekering gaat.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over het precieze moment waarop u besloot om tot het christendom te bekeren. Zo verklaarde u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zich bekeerde tot het christendom op 22 dey 1396 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 12 januari 2018). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen stelde u herhaaldelijk dat u zichzelf als christen beschouwt sinds azar 1396 (november-december 2017, Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 16 december 2021, p. 4 en p. 19). Gevraagd naar de reden voor deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u op de DVZ gewoon een datum had genoemd omdat u net als uw echtgenote een concrete dag wou hebben waarop u uw hart aan Jezus Christus toevertrouwd had (NPO, p. 19). Gevraagd naar de reden waarom u specifiek 22 dey 1396 uitkoos, stelde u dat zich niet meer kon herinneren wat er op 22 dey 1396 precies gebeurde (NPO, p. 20). U kwam in dit verband niet verder dan te opperen dat het misschien een belangrijke of leuke dag geweest was voor u en uw gezin (NPO, p. 20). Deze uitleg is weinig ernstig. Dat u uw bekering eerst vastpint aan een specifieke datum en dat u zich vervolgens niet meer kan herinneren wat er op die dag precies gebeurde, getuigt allerminst van een oprechte bekering en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft het moment waarop u voor het eerst met het christendom in contact kwam. Uzelf verklaarde dat u ongeveer tien jaar geleden voor het eerst over het christendom hoorde en dit nadat u een boek had gelezen van de schrijfster Florence Scovel Shinn (NPO, p. 13). Uw echtgenote daarentegen stelde dat u pas ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran over het christendom had gelezen in een boek van Florence Scovel Shinn (NPO A.A. (...) (NPO AA), d.d. 16 december 2021, p. 9). Geconfronteerd met dit opmerkelijk verschil tussen jullie verklaringen, ontkende u in eerste instantie dat uw echtgenote zoiets gezegd zou hebben (NPO, p. 20). Toen u erop werd gewezen dat uw echtgenote dit wel degelijk zo had gesteld, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal opperde u dat uw echtgenote het boek misschien niet gelezen had toen u haar tien jaar geleden had gevraagd om het te lezen. U stelde dat uw echtgenote het boek misschien pas gelezen had toen jullie er twee jaar voor jullie vertrek over praatten (NPO, p. 20). Nog daargelaten dat deze alternatieve verklaring nog steeds niet strookt met wat uw echtgenote hierover verklaarde (cf. supra), volstaat het loutere wijzigen van één versie van de feiten ook niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer daar u in eerste instantie had verklaard dat u en uw echtgenote dit boek ongeveer tien jaar geleden allebei hadden gelezen (NPO, p. 10). De vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop u voor het eerst via Florence Scovel Shinn in contact kwam met het christendom, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde bekeringstraject.

Bovendien legden u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u na die eerste aanraking op zoek ging naar bijkomende informatie over het christendom. Uzelf stelde in dit verband dat u op aanraden van een vriendin van uw echtgenote een Bijbel kocht (NPO, p. 12). U voegde hieraan toe dat ook uw echtgenote in die Bijbel las toen u het boek mee naar huis bracht (NPO, p. 12). Uw echtgenote daarentegen stelde dat er behalve het boek van Florence Scovel Shinn geen sprake was van andere boeken die u mee naar huis gebracht zou hebben (NPO AA, p. 9). Uw echtgenote stelde bovendien nooit in een Bijbel te hebben gelezen toen zij nog in Iran was (NPO AA, p. 9). Uw tegenwerping dat het al lang geleden was en dat uw echtgenote het misschien al was vergeten, kan maar moeilijk

overtuigen (NPO, p. 20). Indien u werkelijk een Bijbel zou hebben meegebracht naar huis en indien u en uw echtgenote hier werkelijk allebei in zouden hebben gelezen, kan immers verwacht worden dat uw echtgenote zich dit nog zou kunnen herinneren. Uw tegenwerping dat u destijds niets van het boek begreep en dat iemand u misschien had wijsgemaakt dat het een Bijbel was, brengt hier geen verandering in (NPO, p. 20). Dat het boek in kwestie misschien niet echt een Bijbel was, neemt immers niet weg dat u destijds volgens uw verklaringen zelf dacht dat het om een Bijbel ging. Gezien u door het bezit van een Bijbel mogelijks als bekeerling gepercipieerd zou kunnen worden in de ogen van de Iraanse autoriteiten, kan dan ook verwacht worden dat uw echtgenote zich zo'n gebeurtenis nog zou kunnen herinneren. Uw stelling dat uw echtgenote zich zeker nog zou herinneren dat u ooit een dik boek meebracht nadat een van haar vriendinnen het adres van de boekenwinkel aan u had gegeven, is equivalent met uw eerdere insinuaties dat zij zich het misschien niet meer herinnert en volstaat dus evenmin om een ander licht te werpen op bovenstaande tegenstrijdigheid (NPO, p. 20). De vaststelling dat uw echtgenote zich niets herinnert over de Bijbel die u mee naar huis bracht, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u na het lezen van de boeken van Florence Scovel Shinn op zoek ging naar bijkomende informatie over het christendom. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde bekeringstraject verder op de helling geplaatst.

In dit verband kan ook nog opgemerkt worden dat u weinig coherente verklaringen aflegde over de Armeense vrienden bij wie u naar eigen zeggen op zoek ging naar bijkomende informatie over het christendom. U stelde in dit verband in eerste instantie dat u in Iran Armeense vrienden had aan wie u vragen stelde over het christendom. Ze zeiden tegen u dat u een beetje moest opletten met uw vragen en minder bij hen op bezoek moest gaan (NPO, p. 12). Toen u vervolgens gevraagd werd naar de naam van deze Armeense vrienden, veranderde u plots uw discours. U stelde nu dat deze Armeniërs niet echt uw vrienden waren en u beweerde dat u enkel naar hen toe ging om alcohol te kopen, waardoor u zich hun namen niet herinnert (NPO, p. 12). Dit is weinig coherent. Er kan immers maar moeilijk worden aangenomen dat u deze Armeniërs enerzijds genoeg kende en vertrouwde om hen vragen te stellen over hun verboden religie, terwijl u zich anderzijds niet kon herinneren hoe ze heetten. Uw weinig coherente verklaringen op dit punt halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat u in Iran op zoek ging naar informatie over het christendom verder onderuit.

Dat aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de snelheid waarmee u besloot om zich te bekeren. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Dit geldt des te meer voor iemand die zoals uzelf afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft. Gezien het hierboven vastgestelde ongeloofwaardig karakter van uw eerdere pogingen om meer informatie over het christendom te vergaren (cf. supra), is het dan ook weinig geloofwaardig dat u in aban 1396 (oktober-november 2017) voor het eerst met Ha. praatte over het christendom en reeds een maand later in azar 1396 (november-december 2017) overtuigd was van uw nieuwe religie (NPO p. 14 en p. 19).

De snelheid van uw bekering tot het christendom is des te opmerkelijk in het licht van de vaststelling dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de redenen waarom u dankzij Ha. besloot om te bekeren tot het christendom. U stelde in dit verband dat Ha.s gewijzigde gedrag een belangrijke rol speelde in uw bekering. Zo was Ha. vroeger agressief, zenuwachtig en gestresseerd, terwijl hij na zijn bekering tot het christendom veel kalmer was (NPO, p. 13). Ha. was na zijn bekering ook vergevingsgezind terwijl hij vroeger niemand kon vergeven (NPO, p. 15). Toen u vervolgens gevraagd werd om een concreet voorbeeld te geven van deze vergevingsgezindheid, moest u het antwoord echter schuldig blijven (NPO, p. 15). U sprak over Ha.s gewijzigde rijstijl, het feit dat hij anderen niet langer uitschold en het feit dat hij vroeger opdrachtgevers bij de kraag greep en daarna niet meer. Ook vertelde u dat Ha. een keer had voorgesteld om een installatie die niet langer werkte op eigen kosten te herstellen (NPO, p. 15). Het gaat echter om zeer vage en weinig concrete voorbeelden, waaruit op geen enkel moment blijkt waarom zij bij u voor een transformatie in uw denken zorgden. Dat u er niet in slaagt om spontaan de concrete gebeurtenissen te benoemen die een rol speelden in uw bekeringsproces, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u louter op basis van de hierboven opgesomde wijzigingen in Ha.s gedrag overtuigd raakte van het christendom, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Uw vage en weinig overtuigende verklaringen over Ha.s rol in uw bekeringsproces plaatsen de geloofwaardigheid ervan verder op de helling.

De geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom wordt verder ook onderuit gehaald door de vaststelling dat u niets bleek te kunnen vertellen over het bekeringsproces dat Ha. zelf doormaakte. Dat Ha. u nooit heeft verteld hoe hij zelf in contact kwam met het christendom, is op zijn minst bevreemdend te noemen (NPO, p. 15). Gezien de vriendschapsband die u volgens uw verklaringen met Ha. had – u kende hem al sinds hij in 1379 (2000-2001) uw buurman werd en hij was al acht of negen jaar een goede vriend en collega van u (NPO, p. 12) – kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van Ha.s bekeringsproces. Dit geldt des te meer gezien u dagelijks met Ha. over het christendom

praatte en gezien u in de daaropvolgende maanden ook samen met Ha. wekelijks een huiskerkbijeenkomst bijwoonde (NPO, p. 14 en p. 16). Uw verklaring dat u Ha. nooit naar zijn eigen bekering hebt gevraagd omdat jullie niet over alles met elkaar praatten, is weinig coherent met uw eerdere stelling dat jullie dagelijks met elkaar praatten over het christendom en volstaat dan ook niet om de hierboven gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Dat u enerzijds zou zijn overtuigd om te bekeren tot het christendom doordat u veranderingen opmerkte in Ha.s gedrag, maar dat u daarbij anderzijds nooit zelf bij Ha. zou hebben geïnformeerd naar zijn eigen 'bekeringstraject', is niet geloofwaardig.

Dat aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u geen enkele informatie blijkt te hebben over het lot van Ha. of de andere medegelovigen die samen met u de huiskerk bezochten in Iran. U verklaarde in dit verband dat u geen telefoonnummer van Ha. meer hebt omdat uw mobiele telefoon onderweg kapot ging (NPO, p. 16). Gevraagd of u geprobeerd had om Ha. op een andere manier te contacteren, stelde u dat u aan uw vriend Re. had gevraagd om bij hem te gaan aankloppen (NPO, p. 16). U vroeg dit aan Re. drie of vier maanden na uw aankomst in België, in het eerste jaar nadat u in België was aangekomen (NPO, p. 18). Deze uitleg strookt echter niet met wat u op 29 september 2020, meer dan een jaar nadat u in België was aangekomen, verklaarde op de DVZ. Toen stelde u immers dat u niet wist hoe het ging met de andere deelnemers aan de huiskerk omdat u sinds uw vertrek geen contact meer had opgenomen met mensen in Iran (DVZ, verklaring CGVS, vraag 3.5). Uw tegenwerping dat u tijdens het gesprek op DVZ gevraagd werd of u specifiek met Ha. contact had terwijl u op het CGVS gevraagd werd of u in het algemeen met iemand in Iran gesproken had, strookt niet met uw verklaringen zoals die op de DVZ genoteerd werden en volstaat dan ook niet om bovenstaande tegenstrijdigheid in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 22). Dit geldt des te meer aangezien uw verklaringen op de DVZ achteraf aan u werden voorgelezen en door u werden ondertekend voor akkoord (cf. administratief dossier). De vaststelling dat u niets kan vertellen over het lot van uw huiskerkgenoten en dat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt om uw onwetendheid op dit punt te verdoezelen, vormt een bijkomend element om geen geloof te hechten aan uw bekeringsrelaas. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan de bekering tot het christendom van uw echtgenote A.A. (...). Zowel uzelf als uw echtgenote stelden immers dat zij zich onder uw invloed tot het christendom bekeerde (NPO, p. 17 en NPO AA, p. 8). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw echtgenote ook weinig geloofwaardige verklaringen aflegde wat betreft haar eigen bekeringsproces. Zij stelde dat zij overtuigd raakte van het christendom nadat zij door te bidden tot Jezus Christus genas van een huidziekte (NPO, p. 8). Zijn beschikte echter noch over foto's, noch over medische documenten om het bestaan van die huidziekte te documenteren (NPO, p. 8). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenote medicatie voorgeschreven kreeg van de dokters en kan dus verwacht worden dat u het bestaan van deze huidziekte zou kunnen aantonen (NPO AA, p. 8). De tegenwerping van uw echtgenote dat jullie geen foto's van de huidziekte hebben omdat de foto's op een gsm stonden die jullie niet meer hebben, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 8). Jullie legden immers tientallen foto's van jullie reisweg doorheen de Balkan neer. Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw bekering tot het christendom ondervond met de Iraanse autoriteiten. Overigens legde u ook op dit vlak herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af.

Zo legde u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keren dat de autoriteiten naar u op zoek kwamen in Iran en de periode waarin dit gebeurde. Op de DVZ stelde u in dit verband dat onbekende mensen twee of drie keer naar uw huis kwamen om te vragen waar u was en dit in de week voor uw vertrek uit Iran (Verklaring DVZ, d.d. 29 september 2020, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen stelde u dat de autoriteiten slechts twee keer naar u op zoek kwamen, een eerste keer toen u nog in Iran was en een tweede keer toen u zich al in Turkije bevond (NPO, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u zich niet te kunnen herinneren wat u op de DVZ had gezegd (NPO, p. 21). Uw wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling dat de autoriteiten in Iran naar u op zoek waren.

Dat ernstig dient getwijfeld te worden aan uw stelling dat de Iraanse autoriteiten u zochten, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de concrete manier waarop jullie te weten kwamen dat de autoriteiten naar u op zoek waren. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar persoonlijk op het onderhoud op het CGVS beweerde uw echtgenote immers dat jullie dit te weten kwamen doordat uw moeder belde naar de telefoon van uw echtgenote en dit omdat u uw eigen telefoon had uitgeschakeld (NPO AA, p. 7 en DVZ, Verklaring CGVS A.A. (...), vraag 3.5). Uzelf legde op dit punt echter heel andere verklaringen af. U stelde immers uitdrukkelijk dat u zelf naar uw moeder belde met de telefoon van uw echtgenote en ontkende dat uw

moeder degene was die contact met u opnam (NPO, p. 20 en p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen, insinueerde u dat uw echtgenote de vraag misschien niet goed had begrepen en hield u vast aan uw eigen versie van de feiten (NPO, p. 21). Het loutere ontkennen van een versie van de feiten volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Het is in dit verband overigens ook veelzeggend dat u aan het einde van het persoonlijk onderhoud stelde dat het telefoongesprek tussen uzelf en uw moeder plaatsvond toen u ondergedoken zat in Iran, terwijl u aan het begin van het persoonlijk onderhoud had gezegd dat u pas te weten kwam dat de autoriteiten u waren komen zoeken toen u al in Turkije was (NPO, p. 5 en p. 21). Het is overigens ook hoogst bevreemdend dat uw echtgenote niet bleek te weten hoeveel personen er bij die huisbezoeken waren langsgekomen, terwijl uzelf met stellige zekerheid wist dat het om twee personen ging (NPO, p. 18 en NPO AA, p. 7). De weinig coherente en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenote aflegden over de pogingen van de Iraanse autoriteiten om u te zoeken, halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren volledig onderuit.

Dat uw problemen met de Iraanse autoriteiten met de nodige korrel zout dienen te worden genomen, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u het risico nam om Iran met uw eigen paspoort te verlaten (NPO, p. 9). U verklaarde dit door u genomen risico door te stellen dat uw vriend Hamid beloofd had dat een kennis van hem u tegen betaling zou helpen om de luchthaven te verlaten (NPO, p. 19). Dit is weinig aannemelijk. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, is een illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt, immers vrijwel onmogelijk omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. Bovendien legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af om uw vertrek te verklaren. U stelde in dit verband dat u uit voorzorg eerst door de controle ging. Uw echtgenote en uw zoon stonden op enige afstand om af te wachten of er problemen zouden ontstaan (NPO, p. 19). Gevraagd of Hamid u specifieke instructies had gegeven om ervoor te zorgen dat u bij de controle in de luchthaven bij de juiste personen terecht zou komen, antwoordde u dat dit niet het geval was (NPO, p. 19). Dit is weinig geloofwaardig. De vaststelling dat u Iran verliet met uw eigen paspoort terwijl u vreesde gezocht en gedood te worden door de autoriteiten, zonder dat u op een geloofwaardige en concrete manier kan uitleggen hoe u hier precies in slaagde, haalt de geloofwaardigheid van uw stelling dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren verder onderuit. Verder dient nog opgemerkt te worden dat u niet weet of uw zaak ooit is voorgekomen voor de rechtbank in Iran en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO, p. 17). U verklaarde in dit verband dat uw vader niet meer met u praat omdat hij boos is op u en dat uw moeder in Iran niets voor u kan doen. U voegde hieraan toe dat u er nooit aan gedacht hebt om te vragen aan uw moeder om een advocaat voor u onder de arm te nemen (NPO, p. 17). Dat u niet meer moeite hebt gedaan om te achterhalen wat de Iraanse autoriteiten precies tegen u hebben, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten geen enkel geloof gehecht kan worden. Dit bevestigt alleen maar het ongeloofwaardig karakter van uw bekering tot het christendom.

Doordat u en uw echtgenote de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom niet aannemelijk hebben gemaakt, hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door uw omgeving.

Wat betreft jullie Facebookprofiel, waar u en uw echtgenote christelijke boodschappen op posten, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht in uw geval pas dateert van 2 maart 2020 en in het geval van uw echtgenote van 13 april 2021. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van jullie bekering tot het christendom, kan verwacht worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

Evenmin wordt getwijfeld aan uw huwelijk met A.A. (...) of aan de identiteit en nationaliteit van uw zoon A.R. (...). Aan de door u afgelegde reisweg wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld.

De door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u en uw echtgenote na jullie aankomst in België de misviering bezochten in de kerkgemeenschap Open Kerk in Lommel, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde foto's waarop uw zoon en echtgenote te zien zijn met de leiders van de Open Kerk en de door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u vrijwilligerswerk uitvoert voor Open Kerk. Het feit dat u en uw echtgenote in België gedoopt werden en dat u hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Dat uw zoon A.R. (...) in België en Iran de karatesport beoefende, is voor deze beslissing niet relevant. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd toegevoegd aan uw administratief dossier."

Doordat aan het vluchtrelaas uit Iran van uw echtgenoot geen geloof werd gehecht, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw eigen vluchtrelaas. De redenen waarom u het land verliet zijn immers dezelfde als de redenen die uw echtgenoot aanhaalde (cf. supra). Bovendien kan, doordat geen geloof gehecht wordt aan de oprechtheid van de bekering van uw echtgenoot tot het christendom, ook niet langer geloof gehecht worden aan de oprechtheid van uw eigen bekering tot het christendom. De redenen waarom geen geloof gehecht kan worden aan de bekering van uw echtgenoot tot het christendom, ondermijnen immers eveneens de oprechtheid van uw eigen bekering tot het christendom (cf. supra).

Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook in uw hoofd niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door uw advocaat overgemaakte opmerking, is niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kan plaatsen. Dat u Iran in het jaar 1397 (2018-2019) verliet, wordt in deze beslissing immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de:

"- Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel
- schending van artikel 4 van Richtlijn 2004/83".

Verzoekende partijen stellen dat verweerder geen rekening hield met artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83. Zij citeren deze bepaling en geven aan:

"In casu is het CGVS van oordeel dat verzoekende partijen geen geloofwaardige verklaringen zouden hebben afgelegd, quod non, en zoals hieronder ook zal blijken."

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op het moment van verzoekers bekering. Dienaangaande doen zij gelden:

"Het CGVS gaat immers voorbij aan de specifieke situatie waarin verzoekende partijen verkeren.

De gebeurtenissen dateren van enkele jaren geleden.

Bovendien bij aankomst in Europa heeft het gezin vele problemen op hun reisroute naar België gekend. Dit heeft logischerwijze voor traumatische ervaringen gezorgd.

Het gezin heeft 10 maanden in Servië en 4 maanden in Bosnië verbleven. Het gezin heeft een hele moeilijke en zware reis achter de rug. Daarna diende het gezin ook een Dublinprocedure te ondergaan bij aankomst in België. Bovendien is er dan nog de stress en de zenuwen van het interview en de onzekerheid die aan het resultaat van de procedure gekoppeld is.

Iedere persoon herinnert zich niet alles zoals deze zich het had kunnen herinneren want zowel trauma's als stresssituaties hebben een invloed op het geheugen.
De herinneringen laten de personen dan ook logischerwijze in de steek, en dit is voornamelijk in het geval van 2de verzoekende partij zeer duidelijk merkbaar geweest doorheen het hele gehoor.
Met dit gegeven wordt geen rekening gehouden door het CGVS, zowel bij dit argument als tevens bij de andere argumenten van de bestreden beslissingen.
De motivatie kan dan ook niet weerhouden worden."

Met betrekking tot het ogenblik waarop verzoeker voor het eerst met het christendom in aanraking kwam, betogen verzoekende partijen:
"Hier is er duidelijk een miscommunicatie ontstaan.
Verzoekende partijen verduidelijken dit verder.
Het boek van Florence Scovel Shinn was al langer in huis maar het lezen van het boek dateert van een 2-tal jaren voor het vertrek.
Daarnaast verwijzen verzoekende partijen naar het bovenstaande.
Het geheugen kan verzoekers om internationale bescherming in de steek laten, doch dit betekent niet dat hierdoor hun relaas ongeloofwaardig zou zijn.
Verzoekende partijen menen dan ook dat er geen tegenstrijdigheid of incoherente verklaringen zijn.
De motivatie kan dan ook niet weerhouden worden."

Betreffende het boek dat mee naar huis genomen werd, voeren verzoekende partijen aan:
"Verzoekende partijen menen dat er geen tegenstrijdigheid of incoherente verklaringen zijn.
Eerste verzoekende partij had immers een ander boek gekocht. Hij wist niet of het de Bijbel was.
Hij dacht indertijd wel dat het de Bijbel was maar hij weet ook ondertussen dat het de Bijbel niet was.
Toen het gezin in Servië was, bracht iemand de Bijbel en toen wist hij dat het boek dat hij gekocht had, niet de Bijbel niet was.
Daarnaast verwijzen verzoekende partijen ook hier naar het bovenstaande.
Het geheugen kan verzoekers om internationale bescherming in de steek laten, doch dit betekent niet dat hierdoor hun relaas ongeloofwaardig zou zijn.
Verzoekende partijen menen dan ook dat er geen tegenstrijdigheid of incoherente verklaringen zijn.
De motivatie kan niet worden weerhouden."

Aangaande de Armeense vrienden, verklaren verzoekende partijen:
"Eerste verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS heeft nagelaten zich te plaatsen in de schoenen van 1ste verzoekende partij.
Het CGVS moet zich kunnen plaatsen in de gemeenschap, de gewoontes en het doen en laten verzoekende partijen om te begrijpen waarom bepaalde zaken wel of niet werden gevraagd en bepaalde gedragingen werden gesteld.
Met 'vriend' wordt niet bedoeld een vriend in de betekenis van het woord zoals deze in België is gekend en wordt gebruikt, maar in casu bedoelt 1ste verzoekende partij met een 'vriend' een persoon die hij kent.
Hij kent deze personen omdat hij van hen alcohol kocht en op die momenten met deze persoon babbelde.
De motivatie kan niet worden weerhouden."

Omtrent de snelheid van verzoekers bekering, geven verzoekende partijen aan:
"In tegenstelling het CGVS meent te kunnen stellen, volgt de beslissing om zich te bekeren niet na een maand.
In aban 1396 (okt-nov 2007) werd voor het eerst met Ha. gesproken over het christendom.
In azar 1396 (nov-dec 2017) besloot 1ste verzoekende partij zich te bekeren tot het christendom.
Oktober - december zijn aldus een 3-tal maanden.
Bovendien gaat het niet enkel over deze periode.
Immers 1ste verzoekende partij had ook het boek van Shinn gelezen.
Verzoekende partij heeft zich dus niet zomaar snel en zonder nadenken bekeerd tot het Christendom.
De motivatie kan niet worden weerhouden."

Wat betreft de redenen waarom er dankzij Ha. werd besloten om zich te bekeren, betogen verzoekende partijen:
"Eerste verzoekende partij benadrukt dat Ha. vroeger verdrietig was, niet gelukkig ... Nadat hij zich tot het christendom had bekeerd, was hij veranderd.
Hij was een andere persoon geworden.
Vroeger was hij boos, vocht hij met mensen, hield zich bezig met slechte activiteiten....
Na de bekering is hij veranderd in een persoon met volledig andere waarden en normen.

*Deze toelichting en de verklaring van Iste verzoekende partij tijdens het gehoor is meer dan voldoende om te weten waarom Ha. en zijn bekering eerste verzoekende partij heeft geïnspireerd.
De motivatie van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden."*

Betreffende het bekeringproces van Ha., stellen verzoekende partijen:

"Het CGVS vraagt dat Iste verzoekende partij op de hoogte zou zijn van informatie die Iste verzoekende partij niet nodig had.

Eerste verzoekende partij diende niet van dit gegeven op de hoogte te zijn.

Eerste verzoekende partij heeft de verandering bij Ha. zelf waargenomen.

Dit was voldoende voor verzoekende partij.

De motivatie kan niet worden weerhouden."

Met betrekking tot het lot van Ha. en de andere medegelovigen, geven verzoekende partijen aan:

"Verzoekende partij heeft geïnformeerd bij Re. of hij kon informeren waar Ha. was, maar Re. heeft hem niet kunnen vinden.

Verzoekende partij kent ook geen andere manier om Ha. te vinden."

Over verzoeksters huidziekte, verklaren verzoekende partijen:

"De huidziekte heeft 2de verzoekende partij voor het eerst gekregen in Servië.

Verzoekende partijen hadden enkel een foto van de huidziekte op het lichaam van 2de verzoekende partij.

Deze foto was aanwezig in de GSM. De politie van Kroatië heeft deze GSM afgepakt.

De andere foto's van de reisroute werden doorgestuurd door de vrienden met wie ze samen hebben gereisd. Deze foto's zijn dus niet afkomstig van de eigen GSM van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen zijn dan ook in de onmogelijkheid om documenten te verzamelen over de huidziekte van 2de verzoekende partij.

Het is dan ook onredelijk om dit verzoekende partijen kwalijk te nemen.

De motivatie kan niet worden weerhouden."

Aangaande de zoektocht door de autoriteiten, voeren verzoekende partijen aan:

"Verzoekende partijen menen te stellen dat er geen tegenstrijdigheden zijn.

Verzoekende partij verduidelijken dat de autoriteiten tweemaal zijn langs geweest:

- Een keer toen verzoekende partijen in Iran waren,

- Een tweede keer toen verzoekende partij in Turkije waren.

Daarnaast gaat het ook te ver om te eisen dat verzoekende partij weten wie juist wie heeft gebeld tijdens welk gesprek.

De GSM van Iste verzoekende partij was op een bepaald moment ook uitgeschakeld en er werd gebeld met de GSM van Iste verzoekende partij. Daarnaast belde soms de moeder van Iste verzoekende partij en soms Iste verzoekende partij.

Wie juist wie op een bepaald moment heeft gecontacteerd, werd niet bijgehouden.

De inhoud van het gesprek en de boodschap had prioriteit.

Dit zijn daarnaast ook details die niet kunnen leiden tot een negatieve weigeringsbeslissing.

De motivatie kan dan ook niet worden weerhouden."

Inzake het risico van het vertrek met een eigen paspoort, betogen verzoekende partijen:

"Het CGVS motiveert haar beslissing onterecht.

Hamid had verzekerd alles in orde te brengen zodat verzoekende partijen met het eigen paspoort konden vertrekken.

Wat Hamid uiteindelijk heeft gedaan en wie hij heeft omgekocht, weten verzoekende partijen niet.

In Iran kan tegen betaling alles geregeld worden, wat Hamid ook heeft gedaan.

Verzoekende partij heeft niet achter meer informatie gevraagd.

Het kunnen vertrekken, was belangrijkste."

Omtrent het verzamelen van informatie, doen verzoekende partijen gelden:

"Verzoekende partijen kunnen praktisch onmogelijk op dit punt achter meer informatie geraken.

De moeder van Iste verzoekende partij kan niets doen: ze heeft een zekere ouderdom, kan niet lezen en niet schrijven en haar gezondheidssituatie laat ook niet toe omdat dit alleen te doen. De moeder van 2de verzoekende partij bevindt zich bovendien in een nog slechtere situatie.

Het CGVS mag van verzoekende partijen dit dan ook niet eisen."

Met betrekking tot de berichten op facebook, voeren verzoekende partijen aan:

"Op dit punt interpreteert het CGVS de feiten zodat deze passen in de redenering van het CGVS.

Evenwel vergeet het CGVS hierbij dat verzoekende partijen na aankomst in België opnieuw op zoek zijn gegaan naar een smartphone, daarna pas facebook hebben geïnstalleerd en daarna pas deze berichten hebben kunnen plaatsen.

Het is dan ook meer dan normaal dat de berichten niet van voor hun aankomst in België dateren.

Hierachter dient niets meer te worden gezocht.

De motivatie kan dan ook niet worden weerhouden.”

Verzoekende partijen vervolgen, betreffende de documenten inzake hun kerkbezoeken en doop in België: *“Ook op dit punt interpreteert het CGVS de feiten en de verklaringen zodat deze past in de redenering van het CGVS, quod non.*

De interpretatie die het CGVS aan de stukken geeft is andermaal onterecht.

Verzoekende partijen hebben alle mogelijk stukken bijgebracht.

Het gaat niet over één stuk maar over verschillende stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partijen oprecht geëngageerd zijn en oprecht bekeerd zijn.

Verzoekende partijen gaan nog steeds elke week, soms zelfs 2x per week, naar de kerk.

Elke week op zondag gaan verzoekende partijen naar de kerk.

Soms gaan ze ook op woensdag, want dan is er een fietsdag of een speciale activiteit.”

2.2. Verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de:

“schending van artikel 48/4, Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

Verzoekende partijen voeren aan:

“Indien het vluchtelingenstatuut niet wordt toegekend, zijn verzoekende partijen van oordeel dat zij minstens de subsidiaire bescherming toegekend zouden krijgen.

In dit kader verwijzen verzoekende partijen dan ook naar de argumenten zoals hierboven aangehaald.

Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat het tweede middel gegrond is.”

2.3. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

“In hoofddorde, de beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 20.01.2022, en later aan deze betekend te hervormen en deze het statuut van vluchteling toe te kennen.

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 20.01.2022 en later aan deze betekend te hervormen en deze het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.”

2.4. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure vooreerst niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.2. Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 4, 3° van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 dient, overeenkomstig het bepaalde in artikel 40, tweede lid van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, in samenlezing met bijlage II bij deze richtlijn, deze verwijzing voorts te worden gelezen als verwijzing naar artikel 4, 3° van deze laatste richtlijn.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op

21 december 2013. De door verzoekende partijen aangehaalde bepaling werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kunnen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig en rechtsgeldig beroepen op de schending van deze in de voormelde richtlijn opgenomen bepaling.

Met de inhoud en de toepassing van de voormelde bepaling zoals opgenomen in de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

Verzoekende partijen slagen er hoegenaamd niet in om de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissingen te ontcrachten. Geheel ten onrechte trachten zij te laten uitschijnen dat zij omdat zij getraumatiseerd zouden zijn ten gevolge van de gebeurtenissen en de moeilijke omstandigheden tijdens hun reis en omdat zij gestresseerd en zenuwachtig waren vanwege de Dublinprocedure, het interview en de onzekerheid gekoppeld aan onderhavige procedure zouden hebben gekampt met geheugenproblemen en problemen om zich zaken te herinneren, en dit in zulke mate dat zij niet of onvoldoende bij machte zouden zijn (geweest) om hun procedure internationale bescherming op een normale wijze te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om hun asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hen niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Dient immers vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen ter staving van deze beweringen niet het minste begin van bewijs neerleggen. Zij brengen geen medisch(e) attest(en) bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij dermate getraumatiseerd en/of gestresseerd waren of zijn; laat staan dat zij zouden aantonen dat zij ten gevolge hiervan zouden hebben gekampt of zouden kampen met geheugenproblemen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen zouden hebben gekampt of zouden kampen met klachten of symptomen die een invloed zouden (kunnen) hebben gehad op hun vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in hun verzoek om internationale bescherming en tonen zij op generlei wijze aan dat deze beweerde problemen hun deelname aan de procedure internationale bescherming, het verloop van de verschillende gehoren die plaatsvonden in het kader van deze procedure, de weergave van hun gezegden en de gedane behandeling en beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming zouden hebben beïnvloed.

Verzoekende partijen zelf laten daarenboven na om omtrent het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en gefundeerde duiding te verstrekken. Zij vergenoegen zich er namelijk toe boudweg en op algemene wijze te beweren dat zij omwille van de voormelde redenen (mogelijks) problemen zouden hebben gehad met hun herinnering en hun geheugen, en dat dit vooral gold voor verzoekster en tijdens haar volledige persoonlijke onderhoud. Zij tonen daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de voormelde, beweerde problemen van invloed zouden zijn geweest op hun gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

Verzoekende partijen zelf gaven bij de aanvang van hun procedure in dit kader bovendien uitdrukkelijk aan dat er volgens hen geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van hun verhaal of hun deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijsten "bijzondere procedurele noden" DVZ verzoeker en verzoekster). Uit de verklaringen van de

DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijsten en de notities van hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS blijkt bovendien dat het gehoor bij de DVZ en het onderhoud bij het CGVS voor beide verzoekende partijen op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze verklaringen, vragenlijsten en notities blijkt dat verzoekende partijen tijdens hun respectieve gesprekken bij de voormelde instanties in staat waren het gesprek te volgen, de gestelde vragen begrepen en hierop doorgaans concrete antwoorden konden formuleren. Uit de voormelde stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekende partijen niet in staat zouden zijn geweest om de kernelementen van hun verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekende partijen geen bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en nu noch verzoekende partijen, noch hun advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van hun persoonlijk onderhoud. Daarenboven vroegen en ontvingen verzoekende partijen een kopie van de notities van hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Vervolgens maakten zij slechts één opmerking over aan het CGVS, en dit meer bepaald inzake het jaartal waarin verzoekster verklaarde Iran te hebben verlaten. Voor het overige maakten verzoekende partijen over de notities van hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS geen opmerkingen over aan het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat zij worden geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van deze notities. Derhalve kunnen verzoekende partijen heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door hun hoger aangehaalde, vermeende problemen.

Dient verder te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, spontane, doorleefde, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet *in concreto* hoe zulks op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming en/of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd en die beweren omwille van deze bekering problemen te hebben gekend en te worden gevisieerd, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hen ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van hun bekering en van hun nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Tevens kan van hen worden verwacht dat zij, gelet op de aangevoerde bekering, activiteiten, problemen en vrees, gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van hun algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, voor zover van toepassing, van hun kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer daar zij afkomstig zijn uit een land waar de bekering tot een andere dan de in dit land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar zijn en ingrijpende en verstrekende gevolgen met zich kunnen brengen.

Dat er sedert de voorgehouden bekering van verzoekende partijen, sedert de aangevoerde feiten en sedert het moment waarop verzoekende partijen hun land van herkomst hebben verlaten reeds enige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van hen mag

worden verwacht dat zij over hun beweerde bekering en activiteiten en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op een spontane, doorleefde, oprechte, correcte, coherente, duidelijk en precieze wijze kunnen verhalen, zeker voor wat betreft die elementen die cruciaal waren voor hun bekering, hun activiteiten en de gebeurtenissen die de essentie uitmaken van hun relaas. De door verzoekende partijen aangehaalde bekering, activiteiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten en te situeren in de tijd.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over het precieze moment waarop u besloot om tot het christendom te bekeren. Zo verklaarde u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zich bekeerde tot het christendom op 22 dey 1396 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 12 januari 2018). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen stelde u herhaaldelijk dat u zichzelf als christen beschouwt sinds azar 1396 (november-december 2017, Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 16 december 2021, p. 4 en p. 19). Gevraagd naar de reden voor deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u op de DVZ gewoon een datum had genoemd omdat u net als uw echtgenote een concrete dag wou hebben waarop u uw hart aan Jezus Christus toevertrouwd had (NPO, p. 19). Gevraagd naar de reden waarom u specifiek 22 dey 1396 uitkoos, stelde u dat zich niet meer kon herinneren wat er op 22 dey 1396 precies gebeurde (NPO, p. 20). U kwam in dit verband niet verder dan te opperen dat het misschien een belangrijke of leuke dag geweest was voor u en uw gezin (NPO, p. 20). Deze uitleg is weinig ernstig. Dat u uw bekering eerst vastpint aan een specifieke datum en dat u zich vervolgens niet meer kan herinneren wat er op die dag precies gebeurde, getuigt allerminst van een oprechte bekering en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift en mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake hun vermeende problemen met de herinnering en het geheugen niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft het moment waarop u voor het eerst met het christendom in contact kwam. Uzelf verklaarde dat u ongeveer tien jaar geleden voor het eerst over het christendom hoorde en dit nadat u een boek had gelezen van de schrijfster Florence Scovel Shinn (NPO, p. 13). Uw echtgenote daarentegen stelde dat u pas ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran over het christendom had gelezen in een boek van Florence Scovel Shinn (NPO A.A. (...) (NPO AA), d.d. 16 december 2021, p. 9). Geconfronteerd met dit opmerkelijk verschil tussen jullie verklaringen, ontkende u in eerste instantie dat uw echtgenote zoiets gezegd zou hebben (NPO, p. 20). Toen u erop werd gewezen dat uw echtgenote dit wel degelijk zo had gesteld, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal opperde u dat uw echtgenote het boek misschien niet gelezen had toen u haar tien jaar geleden had gevraagd om het te lezen. U stelde dat uw echtgenote het boek misschien pas gelezen had toen jullie er twee jaar voor jullie vertrek over praatten (NPO, p. 20). Nog daargelaten dat deze alternatieve verklaring nog steeds niet strookt met wat uw echtgenote hierover verklaarde (cf. supra), volstaat het loutere wijzigen van één versie van de feiten ook niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer daar u in eerste instantie had verklaard dat u en uw echtgenote dit boek ongeveer tien jaar geleden allebei hadden gelezen (NPO, p. 10). De vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop u voor het eerst via Florence Scovel Shinn in contact kwam met het christendom, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde bekeringstraject.”

Verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, niet in om deze motieven te ontkrachten. Hun voormelde verklaringen waren, in tegenstelling met wat zij trachten te laten uitschijnen, duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en niet mis te verstaan. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoekende partijen *post factum* trachten aan te reiken. Dat zich op dit vlak miscommunicatie zou hebben voorgedaan, kan dan ook hoegenaamd niet overtuigen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekende partijen, zoals reeds hoger werd aangehaald, een kopie van de notities van hun persoonlijke onderhoud opvroegen en bekwamen en nu zij inzake het voorgaande geen opmerkingen formuleerden ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat zij worden geacht in te stemmen met de inhoud van deze passages in de notities van hun persoonlijke onderhoud.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Bovendien legden u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u na die eerste aanraking op zoek ging naar bijkomende informatie over het christendom. Uzelf stelde in dit verband dat u op aanraden van een vriendin van uw echtgenote een Bijbel kocht (NPO, p. 12). U voegde hieraan toe dat ook uw echtgenote in die Bijbel las toen u het boek mee naar huis bracht (NPO, p. 12). Uw echtgenote daarentegen stelde dat er behalve het boek van Florence Scovel Shinn geen sprake was van andere boeken die u mee naar huis gebracht zou hebben (NPO AA, p. 9). Uw echtgenote stelde bovendien nooit in een Bijbel te hebben gelezen toen zij nog in Iran was (NPO AA, p. 9). Uw tegenwerping dat het al lang geleden was en dat uw echtgenote het misschien al was vergeten, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 20). Indien u werkelijk een Bijbel zou hebben meegebracht naar huis en indien u en uw echtgenote hier werkelijk allebei in zouden hebben gelezen, kan immers verwacht worden dat uw echtgenote zich dit nog zou kunnen herinneren. Uw tegenwerping dat u destijds niets van het boek begreep en dat iemand u misschien had wijsgemaakt dat het een Bijbel was, brengt hier geen verandering in (NPO, p. 20). Dat het boek in kwestie misschien niet echt een Bijbel was, neemt immers niet weg dat u destijds volgens uw verklaringen zelf dacht dat het om een Bijbel ging. Gezien u door het bezit van een Bijbel mogelijks als bekeerling gepercipieerd zou kunnen worden in de ogen van de Iraanse autoriteiten, kan dan ook verwacht worden dat uw echtgenote zich zo’n gebeurtenis nog zou kunnen herinneren. Uw stelling dat uw echtgenote zich zeker nog zou herinneren dat u ooit een dik boek meebracht nadat een van haar vriendinnen het adres van de boekenwinkel aan u had gegeven, is equivalent met uw eerdere insinuatie dat zij zich het misschien niet meer herinnert en volstaat dus evenmin om een ander licht te werpen op bovenstaande tegenstrijdigheid (NPO, p. 20). De vaststelling dat uw echtgenote zich niets herinnert over de Bijbel die u mee naar huis bracht, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u na het lezen van de boeken van Florence Scovel Shinn op zoek ging naar bijkomende informatie over het christendom. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde bekeerlingstraject verder op de helling geplaatst.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hun voormelde verklaringen zijn andermaal duidelijk, niet mis te verstaan, niet voor interpretatie vatbaar en kennelijk met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die zij trachten te doen in het voorliggende verzoekschrift.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“In dit verband kan ook nog opgemerkt worden dat u weinig coherente verklaringen aflegde over de Armeense vrienden bij wie u naar eigen zeggen op zoek ging naar bijkomende informatie over het christendom. U stelde in dit verband in eerste instantie dat u in Iran Armeense vrienden had aan wie u vragen stelde over het christendom. Ze zeiden tegen u dat u een beetje moest opletten met uw vragen en minder bij hen op bezoek moest gaan (NPO, p. 12). Toen u vervolgens gevraagd werd naar de naam van deze Armeense vrienden, veranderde u plots uw discours. U stelde nu dat deze Armeniërs niet echt uw vrienden waren en u beweerde dat u enkel naar hen toe ging om alcohol te kopen, waardoor u zich hun namen niet herinnert (NPO, p. 12). Dit is weinig coherent. Er kan immers maar moeilijk worden aangenomen dat u deze Armeniërs enerzijds genoeg kende en vertrouwde om hen vragen te stellen over hun verboden religie, terwijl u zich anderzijds niet kon herinneren hoe ze heetten. Uw weinig coherente verklaringen op dit punt halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat u in Iran op zoek ging naar informatie over het christendom verder onderuit.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Door eenvoudigweg de eerder afgelegde verklaring van verzoeker te herhalen omtrent het begrip ‘vriend’, doen zij namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis van deze verklaring gedane vaststellingen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de snelheid waarmee u besloot om zich te bekeren. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Dit geldt des te meer voor iemand die zoals uzelf afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft. Gezien het hierboven vastgestelde ongeloofwaardig karakter van uw eerdere pogingen om meer informatie over het christendom te vergaren (cf. supra), is het dan ook weinig geloofwaardig dat u in aban 1396 (oktober-november 2017) voor het eerst met Ha. praatte over het christendom en reeds een maand later in azar 1396 (november-december 2017) overtuigd was van uw nieuwe religie (NPO p. 14 en p. 19).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij verwijzen naar de beweerde eerdere pogingen van verzoeker om meer informatie te vergaren over het christendom, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Ingevolge deze vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan deze eerder pogingen. Verder blijkt uit verzoekers voormelde verklaringen weldegelijk dat hij duidelijk aangaf dat er tussen zijn eerste gesprek met Ha. over het christendom en het ogenblik waarop hij overtuigd was van zijn nieuwe religie maximum “een maand of misschien anderhalve maand” zat. Verzoeker zou na dit gesprek immers eerst hebben besloten om zich te bekeren en zich als christen hebben beschouwd en slechts nadien, een maand of misschien anderhalve maand na het gesprek, naar de cursussen en bijeenkomsten van de huiskerk zijn gegaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.14, 19).

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“De snelheid van uw bekering tot het christendom is des te opmerkelijk in het licht van de vaststelling dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de redenen waarom u dankzij Ha. besloot om te bekeren tot het christendom. U stelde in dit verband dat Ha.s gewijzigde gedrag een belangrijke rol speelde in uw bekering. Zo was Ha. vroeger agressief, zenuwachtig en gestresseerd, terwijl hij na zijn bekering tot het christendom veel kalmer was (NPO, p. 13). Ha. was na zijn bekering ook vergevingsgezind terwijl hij vroeger niemand kon vergeven (NPO, p. 15). Toen u vervolgens gevraagd werd om een concreet voorbeeld te geven van deze vergevingsgezindheid, moest u het antwoord echter schuldig blijven (NPO, p. 15). U sprak over Ha.s gewijzigde rijstijl, het feit dat hij anderen niet langer uitschold en het feit dat hij vroeger opdrachtgevers bij de kraag greep en daarna niet meer. Ook vertelde u dat Ha. een keer had voorgesteld om een installatie die niet langer werkte op eigen kosten te herstellen (NPO, p. 15). Het gaat echter om zeer vage en weinig concrete voorbeelden, waaruit op geen enkel moment blijkt waarom zij bij u voor een transformatie in uw denken zorgden. Dat u er niet in slaagt om spontaan de concrete gebeurtenissen te benoemen die een rol speelden in uw bekeringsproces, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u louter op basis van de hierboven opgesomde wijzigingen in Ha.s gedrag overtuigd raakte van het christendom, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Uw vage en weinig overtuigende verklaringen over Ha.s rol in uw bekeringsproces plaatsen de geloofwaardigheid ervan verder op de helling.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door de eerder afgelegde, vage, algemene en niet-doorleefde verklaringen van verzoeker eenvoudigweg te herhalen en door boudweg te poneren dat deze wel afdoende zouden zijn, ontkrachten verzoekende partijen deze motieven namelijk op generlei wijze.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“De geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom wordt verder ook onderuit gehaald door de vaststelling dat u niets bleek te kunnen vertellen over het bekeringsproces dat Ha. zelf doormaakte. Dat Ha. u nooit heeft verteld hoe hij zelf in contact kwam met het christendom, is op zijn minst bevreemdend te noemen (NPO, p. 15). Gezien de vriendschapsband die u volgens uw verklaringen met Ha. had – u kende hem al sinds hij in 1379 (2000-2001) uw buurman werd en hij was al acht of negen jaar een goede vriend en collega van u (NPO, p. 12) – kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van Ha.s bekeringsproces. Dit geldt des te meer gezien u dagelijks met Ha. over het christendom praatte en gezien u in de daaropvolgende maanden ook samen met Ha. wekelijks een huiskerkbijeenkomst bijwoonde (NPO, p. 14 en p. 16). Uw verklaring dat u Ha. nooit naar zijn eigen bekering hebt gevraagd omdat jullie niet over alles met elkaar praatten, is weinig coherent met uw eerdere stelling dat jullie dagelijks met elkaar praatten over het christendom en volstaat dan ook niet om de hierboven gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Dat u enerzijds zou zijn overtuigd om te bekeren tot het christendom doordat u veranderingen opmerkte in Ha.s gedrag, maar dat u daarbij anderzijds nooit zelf bij Ha. zou hebben geïnformeerd naar zijn eigen ‘bekeringstraject’, is niet geloofwaardig.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gelet op de cruciale rol die Ha. zou hebben gespeeld in verzoekers kennismaking met en bekering tot het christendom, de vele gesprekken die verzoeker met Ha. had over het christendom en het gegeven dat zij samen een huiskerk frequenteerden, is het in het geheel niet geloofwaardig dat verzoeker nooit zou hebben geïnformeerd naar Ha.s bekering en dat deze bekering tussen verzoeker en Ha. nooit ter sprake zou zijn gekomen. Derhalve mocht van verzoeker weldegelijk worden verwacht dat hij hierover meer gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u geen enkele informatie blijkt te hebben over het lot van Ha. of de andere medegelovigen die samen met u de huiskerk bezochten in Iran. U verklaarde in dit verband dat u geen telefoonnummer van Ha. meer hebt omdat uw mobiele telefoon onderweg kapot ging (NPO, p. 16). Gevraagd of u geprobeerd had om Ha. op een andere manier te contacteren, stelde u dat u aan uw vriend Re. had gevraagd om bij hem te gaan aankloppen (NPO, p. 16). U vroeg dit aan Re. drie of vier maanden na uw

aankomst in België, in het eerste jaar nadat u in België was aangekomen (NPO, p. 18). Deze uitleg strookt echter niet met wat u op 29 september 2020, meer dan een jaar nadat u in België was aangekomen, verklaarde op de DVZ. Toen stelde u immers dat u niet wist hoe het ging met de andere deelnemers aan de huiskerk omdat u sinds uw vertrek geen contact meer had opgenomen met mensen in Iran (DVZ, verklaring CGVS, vraag 3.5). Uw tegenwerping dat u tijdens het gesprek op DVZ gevraagd werd of u specifiek met Ha. contact had terwijl u op het CGVS gevraagd werd of u in het algemeen met iemand in Iran gesproken had, strookt niet met uw verklaringen zoals die op de DVZ genoteerd werden en volstaat dan ook niet om bovenstaande tegenstrijdigheid in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 22). Dit geldt des te meer aangezien uw verklaringen op de DVZ achteraf aan u werden voorgelezen en door u werden ondertekend voor akkoord (cf. administratief dossier). De vaststelling dat u niets kan vertellen over het lot van uw huiskerkgenoten en dat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt om uw onwetendheid op dit punt te verdoezelen, vormt een bijkomend element om geen geloof te hechten aan uw bekeringsrelaas.” Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te herhalen dat verzoeker zou hebben geprobeerd om zich via Re. te informeren over Ha., doen verzoekende partijen namelijk op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaring van verzoeker en diens overige gezegden. Aldus blijft de vaststelling onverminderd overeind dat verzoeker in het geheel niets bleek te kunnen verklaren over het verder lot van Ha. en de andere huiskerkgenoten en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde om zijn onwetendheid op dit punt te rechtvaardigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen met reden geconcludeerd:

“Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn. Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan de bekering tot het christendom van uw echtgenote A.A. (...). Zowel uzelf als uw echtgenote stelden immers dat zij zich onder uw invloed tot het christendom bekeerde (NPO, p. 17 en NPO AA, p. 8).”

De geloofwaardigheid van de beweerde bekering van verzoekster, in navolging en door toedoen van verzoeker, wordt nog verder ondermijnd nu in de bestreden beslissingen terecht wordt aangegeven:

“Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw echtgenote ook weinig geloofwaardige verklaringen aflegde wat betreft haar eigen bekeringsproces. Zij stelde dat zij overtuigd raakte van het christendom nadat zij door te bidden tot Jezus Christus genas van een huidziekte (NPO, p. 8). Zijn beschikte echter noch over foto's, noch over medische documenten om het bestaan van die huidziekte te documenteren (NPO, p. 8). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenote medicatie voorgeschreven kreeg van de dokters en kan dus verwacht worden dat u het bestaan van deze huidziekte zou kunnen aantonen (NPO AA, p. 8). De tegenwerping van uw echtgenote dat jullie geen foto's van de huidziekte hebben omdat de foto's op een gsm stonden die jullie niet meer hebben, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 8). Jullie legden immers tientallen foto's van jullie reisweg doorheen de Balkan neer.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat de foto's inzake hun reisweg zouden zijn doorgestuurd door vrienden, betreft een gekunstelde, *post factum* geuite bewering. Verzoekende partijen staven ook deze bewering daarenboven niet. Zij tonen op generlei wijze aan dat de betreffende foto's aan hen zouden zijn doorgestuurd. Dat de foto's door hun vrienden zouden zijn genomen is gelet op de inhoud van sommige van de foto's daarenboven niet aannemelijk. Waarom hun vrienden onderweg uitgebreid foto's zouden hebben genomen van de blaren op de voeten van verzoekende partijen en van het gezin van verzoekende partijen, kan namelijk niet worden ingezien. Evenmin kan in dit kader worden ingezien waarom deze vrienden om de moeilijkheden tijdens hun reis te attesteren wel foto's zouden trekken van de voeten van verzoekende partijen doch niet van de huidziekte die verzoekster onderweg opliep. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd gelden.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen tevens met recht gesteld:

“Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw bekering tot het christendom ondervond met de Iraanse autoriteiten. Overigens legde u ook op dit vlak herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af.

Zo legde u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keren dat de autoriteiten naar u op zoek kwamen in Iran en de periode waarin dit gebeurde. Op de DVZ stelde u in dit verband dat onbekende mensen twee of drie keer naar uw huis kwamen om te vragen waar u was en dit in de week voor uw vertrek uit Iran (Verklaring DVZ, d.d. 29 september 2020, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen stelde u dat de autoriteiten slechts twee keer naar u op zoek kwamen, een eerste keer toen u nog in Iran was en een tweede keer toen u zich al in Turkije bevond (NPO, p. 18).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u zich niet te kunnen herinneren wat u op de DVZ had gezegd (NPO, p. 21). Uw wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling dat de autoriteiten in Iran naar u op zoek waren.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegen zich er immers toe de verklaringen te herhalen en te bevestigen die verzoeker aflegde bij het CGVS. Hiermee bieden zij geenszins een verklaring voor en doen zij op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en de verklaringen die verzoeker aflegde bij de DVZ.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Dat ernstig dient getwijfeld te worden aan uw stelling dat de Iraanse autoriteiten u zochten, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de concrete manier waarop jullie te weten kwamen dat de autoriteiten naar u op zoek waren. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar persoonlijk op het onderhoud op het CGVS beweerde uw echtgenote immers dat jullie dit te weten kwamen doordat uw moeder belde naar de telefoon van uw echtgenote en dit omdat u uw eigen telefoon had uitgeschakeld (NPO AA, p. 7 en DVZ, Verklaring CGVS A.A. (...), vraag 3.5). Uzelf legde op dit punt echter heel andere verklaringen af. U stelde immers uitdrukkelijk dat u zelf naar uw moeder belde met de telefoon van uw echtgenote en ontkende dat uw moeder degene was die contact met u opnam (NPO, p. 20 en p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen, insinueerde u dat uw echtgenote de vraag misschien niet goed had begrepen en hield u vast aan uw eigen versie van de feiten (NPO, p. 21). Het loutere ontkennen van een versie van de feiten volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Het is in dit verband overigens ook veelzeggend dat u aan het einde van het persoonlijk onderhoud stelde dat het telefoongesprek tussen uzelf en uw moeder plaatsvond toen u ondergedoken zat in Iran, terwijl u aan het begin van het persoonlijk onderhoud had gezegd dat u pas te weten kwam dat de autoriteiten u waren komen zoeken toen u al in Turkije was (NPO, p. 5 en p. 21). Het is overigens ook hoogst bevreemdend dat uw echtgenote niet bleek te weten hoeveel personen er bij die huisbezoeken waren langsgekomen, terwijl uzelf met stellige zekerheid wist dat het om twee personen ging (NPO, p. 18 en NPO AA, p. 7). De weinig coherente en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenote aflegden over de pogingen van de Iraanse autoriteiten om u te zoeken, halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren volledig onderuit.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Volledig ten onrechte trachten zij de voormelde, frappante tegenstrijdigheden te minimaliseren en te bagatelliseren. De incidenten waarbij de autoriteiten hen kwamen zoeken in hun woning en het ogenblik en de wijze waarop zij dit vernamen betreffen geenszins details in hun asielrelaas. Integendeel zijn dit essentiële gegevens in en raken zij de kern van dit relaas. Dat verzoekende partijen dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het ogenblik en de wijze waarop zij op de hoogte werden gebracht van de bezoeken vanwege de autoriteiten en dat verzoekster over deze bezoeken bovendien klaarblijkelijk geen gedegen verklaringen kon afleggen, doet weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielrelaas.

Het voorgaande klemmt nog des te meer nu in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze wordt aangegeven:

“Dat uw problemen met de Iraanse autoriteiten met de nodige korrel zout dienen te worden genomen, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u het risico nam om Iran met uw eigen paspoort te verlaten (NPO, p. 9). U verklaarde dit door u genomen risico door te stellen dat uw vriend Hamid beloofd had dat een kennis van hem u tegen betaling zou helpen om de luchthaven te verlaten (NPO, p. 19). Dit is weinig aannemelijk. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, is een illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt, immers vrijwel onmogelijk omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. Bovendien legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af om uw vertrek te verklaren. U stelde in dit verband dat u uit voorzorg eerst door de controle ging. Uw echtgenote en uw zoon stonden op enige afstand om af te wachten of er problemen zouden ontstaan (NPO, p. 19). Gevraagd of Hamid u specifieke instructies had gegeven om ervoor te zorgen dat u bij de controle in de luchthaven bij de juiste personen terecht zou komen, antwoordde u dat dit niet het geval was (NPO, p. 19). Dit is weinig geloofwaardig. De vaststelling dat u Iran verliet met uw eigen paspoort terwijl u vreesde gezocht en gedood te worden door de autoriteiten, zonder dat u op een geloofwaardige en concrete manier kan uitleggen hoe u hier precies in slaagde, haalt de geloofwaardigheid van uw stelling dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren verder onderuit.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij beperken zich er immers toe eenvoudigweg opnieuw te beweren dat Ha. hen zou hebben verzekerd dat hij alles in orde zou brengen en alles tegen betaling zou hebben geregeld en daarnaast op algemene, niet-gestaafde en

ongefundeerde wijze te poneren dat in Iran tegen betaling alles geregeld kan worden. Hiermee weerleggen zij de voormelde motieven en de landeninformatie waarop deze motieven schragen niet.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Verder dient nog opgemerkt te worden dat u niet weet of uw zaak ooit is voorgekomen voor de rechtbank in Iran en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO, p. 17). U verklaarde in dit verband dat uw vader niet meer met u praat omdat hij boos is op u en dat uw moeder in Iran niets voor u kan doen. U voegde hieraan toe dat u er nooit aan gedacht hebt om te vragen aan uw moeder om een advocaat voor u onder de arm te nemen (NPO, p. 17). Dat u niet meer moeite hebt gedaan om te achterhalen wat de Iraanse autoriteiten precies tegen u hebben, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat het voor hun moeders onmogelijk zou zijn om een advocaat te raadplegen, wordt door hen op generlei wijze aangetoond of gestaafd. Bovendien maken verzoekende partijen hoegenaamd niet aannemelijk dat of waarom het voor hen zelf onmogelijk zou zijn om vanuit België een advocaat in Iran te raadplegen. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekende partijen kennelijk nalieten dit te doen en hiervoor geen dienstige uitleg aanreiken, getuigt van een gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bekering van verzoekende partijen, aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen in Iran en aan de concrete vrees die verzoekende partijen op grond hiervan formuleren.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

“Doordat u en uw echtgenote de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom niet aannemelijk hebben gemaakt, hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door uw omgeving.

Wat betreft jullie Facebookprofiel, waar u en uw echtgenote christelijke boodschappen op posten, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht in uw geval pas dateert van 2 maart 2020 en in het geval van uw echtgenote van 13 april 2021. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van jullie bekering tot het christendom, kan verwacht worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan uw huwelijk met A.A. (...) of aan de identiteit en nationaliteit van uw zoon A.R. (...). Aan de door u afgelegde reisweg wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld.

De door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u en uw echtgenote na jullie aankomst in België de misviering bezochten in de kerkgemeenschap Open Kerk in Lommel, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde foto's waarop uw zoon en echtgenote te zien zijn met de leiders van de Open Kerk en de door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u vrijwilligerswerk uitvoert voor Open Kerk. Het feit dat u en uw echtgenote in België gedoopt werden en dat u hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een

verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Dat uw zoon A.R. (...) in België en Iran de karatesport beoefende, is voor deze beslissing niet relevant. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

(...)

De door uw advocaat overgemaakte opmerking, is niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kan plaatsen. Dat u Iran in het jaar 1397 (2018-2019) verliet, wordt in deze beslissing immers niet betwist.”

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad is vooreerst samen met verweerder van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en activiteiten en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, de religieuze activiteiten in Europa en België en op de sociale media van verzoekende partijen klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen in Iran, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa en België en op de sociale media van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De stukken en documenten die verzoekende partijen ter staving van deze activiteiten neerlegden, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij aan deze conclusie afbreuk kunnen doen. Aan dergelijke stukken en documenten kan namelijk hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de religieuze activiteiten van verzoekende partijen in Europa en België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze activiteiten en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekende partijen het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt verder genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Personen die in het buitenland en in het kader van een verzoek om internationale bescherming beweren zich te hebben bekeerd, die terugkeren naar Iran en die aldaar geen verdere christelijke activiteiten of bekerings- of evangeliseringsactiviteiten hebben riskeren over het algemeen geen problemen. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij in dit kader ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan. Verder kan er *in casu*, gelet op de hoger gedane vaststellingen en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hen worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer naar hun land van herkomst deze activiteiten staken en de betreffende inhoud van hun sociale media verwijderen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christenen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partijen duiden voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT